

PRIJE UVODA

1. Proučavajući (Ivana 6) došao sam do zaključka da sam neke iznesene ideje u (Propovijedi pod brojem 55) pogriješio. Na koje ideje točno mislim? Od (§ 2.4. - § 2.6.1.) u istoj propovijedi sam naveo da postoje dva razloga zašto je Isus odlučio pobjeći u Betsaidu: pod 1) Zbog smrti njegovog rođaka - htio je biti sam, htio je pobjeći od svih kako bih mogao tugovati zbog Ivana i odmoriti se. Isto tako, htio je zamoliti svoga Oca da ga ohrabri u nastavku promoviranja njegovog kraljevstva. I pod 2) Rekao sam kako je Isusa bilo strah za vlastiti život i za život učenika - vjerujem da sam ovdje pogriješio.

1.1. Zašto sam se predomislio? U (Ivanu 6, 16) nam piše: **Uvečer, njegovi učenici sidoše do mora te uđoše u lađicu, i bili su na putu prema Kafarnaumu...**

U nastavku stihova vidimo da se Isus isto vratio u Kafarnaum, tako da, pretpostavka da je Isusa bilo strah od Heroda, i da ga je bilo strah za svoje učenike moram isključiti kao moguć scenarij ovdje. Ali, iz nekog razloga Isus JE odlučio otići u Betsaidu taj dan, sada znam da je samo htio biti sam na neko vrijeme kako bi mogao procesuirati sve što se događalo, i kako bi dao priliku svojim učenicima da se malo odmore.

1.2. Idemo još u (Propovijed pod brojem 56), vjerujem da sam bio malo škrt prema vama dok sam objašnjavao u (§ 3.4. - § 3.5.) tko je Bog Biblije. Iako sve što sam tamo rekao STOJI, pronašao sam nekoliko stihova iz dvije različite knjige koje nam mogu produbiti shvaćanje **tko je zapravo Bog Biblije**. A i pomoći će nam da shvatimo Isusove riječi iz (Ivan 6) kada je rekao na primjer: „**Svi koje mi predade Otac doći će k meni.**”¹ Drugim riječima, Isus u (Ivanu 6) snažno zastupa da je; **Bog Otac autor ove realnosti koji je kroz svoj plan (scenarij) predodredio - sve što se događalo, događa, i što će se dogoditi unutar njegove realnosti.**

1.3. Ovim stihovima želim dokazati da ideja - **Bog je autor ove realnosti** - koju Isus iznosi u (Ivanu 6) dolazi iz Starog Zavjeta - a on je, ja vjerujem, revno proučavao Stari zavjet tijekom svog odrastanja.

1 (Ivan 6, 37)

1.4. Idemo prvo u (Mudre Izreke 8, 22-31)² gdje nam piše ovako: Jahve me stvori kao počelo svoga djela kao najraniji od svojih čina, u pradoba; oblikovana sam još od vječnosti, od iskona, prije nastanka zemlje. Rodih se kad još nije bilo pradubina, dok nije bilo izvora obilnih voda. Rodih se prije nego su utemeljene gore, prije brežuljaka. Kad još ne bijaše načinio zemlje, ni poljana, ni početka zemaljskom prahu; kad je stvarao nebesa, bila sam nazočna, kad je povlačio krug na licu bezdana. Kad je u visini uređivao oblake i kad je odredio snagu izvoru pradubina; kad je postavljao moru njegove granice, da mu se vode ne preliju preko obala, kad je polagao temelje zemlji, bila sam kraj njega, kao graditeljica, bila u radosti, iz dana u dan, igrajući pred njim sve vrijeme: igrala sam po tlu njegove zemlje, i moja su radost djeca čovjekova.

1.5. U (Izaiji 46, 9-10) piše: Ja sam Bog i nema drugoga. Bog, nitko mi sličan nije! Onaj sam koji od početka svršetak otkriva i unaprijed javlja što još se nije zbilo! Ja kažem: Odluka će se moja ispuniti, izvršit ću sve što mi je po volji.

1.6. U (Izaiji 45, 11-12) piše: Zar je vaše da me o mojoj djeci pitate, i da mi nad djelom mojih ruku zapovijedate? Ja sam načinio zemlju i čovjeka na njoj stvorio; svojim sam rukama razapeo nebesa i zapovijedam svim vojskama njihovim.

1.7. Molim vas zapamtite ove stihove, neka vam se urežu u vaš um, a ja ću vam tokom, i na kraju (Ivana 6) pokušat prenijeti zašto je DOBRO za nas da razumijemo tko je Bog Biblije.

UVOD U EVANĐELJE PO IVANU

2. Autor Evanđelja je Ivan, brat od velikog Jakova, oni su bili Zebedejevi sinovi³. O Sinoptičkim Evanđeljima sam već govorio, ali još bih nešto nadodao što sam saznao nedavno. Naime, Sinoptička Evanđelja su većinom koncentrirana na Isusovu službu u Galileji dok je (Evanđelje po Ivanu) više koncentrirano na Isusovu službu u Judeji – meni osobno jako interesantna činjenica koja mi pomaže u tumačenju Pisma. Uglavnom, vjeruje se među biblijskim akademikima da je (Evanđelje po Ivanu) pisano na kraju prvog stoljeća. U istim krugovima vjeruje se da je Ivanova namjera bila upotpuniti ostala Evanđelja. U neku ruku to je istina, ali, jedini događaj koji dijele SKUPA sva četiri Evanđelja je ovaj gdje Isus hrani mnoštvo u pustinji.

Isto tako, za razliku od drugih Evanđelja Ivan u svojem detaljnije piše o događaju koji se događao nakon što je Isus nahranio mnoštvo.

UVOD

2.1. Idemo polako u tekst; nakon što je Isus nahranio tisuće ljudi, oni su počeli međusobno vjerovati da je on njihov budući kralj⁴. Isus je prepoznao njihovu reakciju i zbog toga se odlučio povući u osamu kako bi spriječio potencijalnu katastrofu koja bi se dogodila narodu u zanosu njihovog vjerovanja.

2 (Mudre Izreke) su pisane figurativnim jezikom u poetičkoj formi. Za one koji žele znati više: [Definicija figurativnog jezika](#) i [Definicija poezije](#)

3 (Matej 10, 2)

4 (Ivan 6, 15)

Drugim riječima, Isus je htio zaštititi svoj narod od sigurne smrti koja bi se dogodila od strane rimske vojske tijekom njihove pobune koja bi se aktivirala odmah nakon što bi Isusa učinili kraljem.

2.2. Prije nego je otišao da bude sam, rekao je učenicima da odu lađicama nazad u Kafarnaum. Kad je primijetio da se učenici muče s veslanjem zbog velikih valova⁵, odlučio je učiniti još jedno čudo - privatno - samo za svoje učenike da vide. Hodao je po površini Galilejskog jezera tijekom velikih valova i snažnog vjetrova, oni su se sablaznili dok su to vidjeli. Zbunjeni situacijom, htjeli su mu pomoći da uđe u lađicu, ali su tada shvatili da su već na obali svog grada Kafarnauma. Sutra dan ostali narod se vraća doma, opet traže Isusa, kad su ga pronašli upitali su ga pitanje, i tada počinje Isusov odgovor koji je mnoge motivirao da ga nažalost napuste.

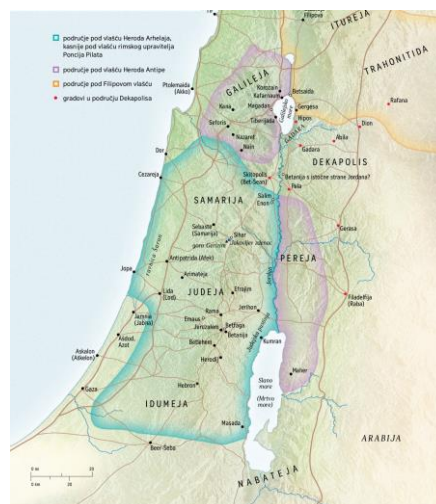
NAROD HOĆE JOŠ ZNAMENJA

3. Ok, idemo polako u tekst, u (Ivanu 6, 22-25) piše: **Sutradan mnoštvo naroda koje je ostalo na drugoj obali mora opazi da je bila tu samo jedna lađica i da Isus nije ušao u nju sa svojim učenicima, nego da su se učenici sami odvezli. Iz Tiberijade stigoše druge lađice blizu mjesta gdje su oni jeli kruh, pošto je Gospodin zahvalio Bogu. Kada, dakle, ljudi vidješe da ondje nema Isusa ni njegovih učenika, uđoše u lađice i dođoše u Kafarnaum da traže Isusa. Kad ga nađoše na drugoj strani mora, upitaše ga: „Učitelju kad si ovamo došao?“**

3.1. Sutradan je mnoštvo opet odlučilo da žele vidjeti Isusa, vidimo po tekstu da su jako dobro poznavali izgled lađice samih učenika. Nakon što su shvatili da Isus više nije tu, došli do zaključka da se zasigurno vratio u svoj grad Kafarnaum. Tekst nam govori da su isti dan došli drugi iz Tiberijade:

Na kratki možemo vidjeti da se Tiberijada nalazi južno od Kafarnauma, znači na istoj strani obale. Što nam isto daje na znanje da je odjek Isusove službe na istočnoj obali bio ogroman.

Isto tako, njegova trenutna slava koju je Isus imao u svom narodu – objašnjava, zašto je Isus odlučio naglo otići iz Kafarnauma u Betsaidu, a ne na primjer negdje južnije uzduž obale.

3.2. Kako nisu pronašli Isusa narod je odlučio vratiti se u Kafarnaum u namjeri da ga pronađu, i kad su ga pronašli pitali su ga pitanje obraćajući mu se s titulom: Učitelj. Ono što je Interesantno je ovo; Isus im uopće ne odgovara na njihovo postavljeno pitanje, radije, on njima odgovara s namjerom da ih suoči da ga traže zbog krivih motiva.

5 (Marko 6, 46-49)

3.3. Podsjetimo se nešto, večer prije nego ga je narod pitao kako je došao nazad u Kafarnaum, Isus je bio sam u molitvi.⁶ Moj pretpostavka je ovo; u molitvi, Isus je prosuđivao sve što se dogodilo tokom dana, na primjer: na koji je način narod reagirao na njegovo učenje, što su zaključili nakon što ih je čudesno nahranio s kruhom i ribom, sve je to Isus prosuđivao u svome umu kroz molitvu.

3.4. Po njegovom odgovoru da se pretpostaviti da je Isus tijekom molitve odlučio otrijezniti njihove umove s brutalno snažnom i revolucionarnom istinom.

NAROD HOĆE DOKAZ DA JE ISUS VEĆI OD MOJSIJA

4. U (Ivanu 6, 26-33) piše: **Isus im odgovori: „Zaista, zaista, kažem vam, ne tražite me jer ste vidjeli znamenja, nego jer ste jeli one kruhove i nasitili se. Nastojte sebi pribaviti ne propadljivu hranu, nego hranu koja ostaje za život vječni, i koju će vam dati Sin Čovječji. Jer, njega, Bog, Otac, pečatom opunomoći.” „Što da učinimo - upitaše ga nato - da vršimo djela koja Bog traži?” „Ovo djelo Bog traži - odgovori im Isus - da vjerujete u onoga koga je Bog poslao.” „A koje znamenje činiš - upitaše ga tada - da ga vidimo te da ti povjerujemo? Što činiš? Naši su očevi jeli manu u pustinji, kao što stoji pisano: Dade im kruh s neba za jelo.”⁷ „Zaista, zaista, kažem vam - odvrati im Isus - nije vam Mojsije dao kruh s neba; naprotiv, Otac moj vam daje pravi kruh s neba. Jer kruh je Božji Onaj koji silazi s neba i daje život svijetu.**

4.1. **Ne tražite me jer ste vidjeli znamenja, nego jer ste jeli one kruhove i nasitili se.** Čekaj malo, zar nisu ribe i kruh isto ZNAMENJA? Jesu! Ok, koja je razlika između ovog znamenja i svih ostalih koje je Isus učinio? Isus igra igru ovdje, on ih navlači da se razotkriju. A kako to čini? Tako da ih odvede u prošlost, u vrijeme njihovih otaca koji su prebivali u pustinji četrdeset godina. Drugim riječima, njegov odgovor je bio okidač da oni njemu odgovore: „Naši su očevi jeli manu u pustinji...” I kada ih je uhvatio u zamku – idemo to tako nazvati – počinje im davati informacije što je važno za njih a što nije.

4.2. Prije nego krenem tumačiti što je Isus mislio dok je izgovarao te riječi, želim s vama podijeliti nekoliko stvari koje će nam pomoći da bolje shvatimo događaj koje je ispred nas.

4.3. Pod 1) Ovi ljudi nisu glupi, oni jako dobro znaju o čemu Isus ovdje govori. Nama možda na prvu Isusove riječi zvuče kao da on njih samo hoće zbuniti, ali nije tako. Njihovo znanje Starog Zavjeta je dobro, oni znaju povijesne istine svoga naroda, oni znaju što Isus misli kada govori da je on Sin Čovječji. Oni znaju zašto je Bog hranio njihove oce četrdeset godina u pustinji s manom koja je padala s neba svaki dan osim subotom⁸. I to vidimo po njihovom odgovoru. Tako da, sve što Isus njima govori u (Ivanu 6) je njihovom umu shvatljivo odmah na prvu. Zato su i mogli na kraju (Ivana 6, 60) reći: „Tvrdi je ta izjava! Tko je može slušati?” Drugim riječima, sve što je Isus rekao ovdje, na primjer: „Ako ne pojedete tijela Sina Čovječjeg i ne popijete krvi njegove, nećete imati života u sebi. Nitko ne može doći k meni ako ga ne privuče Otac koji me posla.”, je njegovom narodu bilo odmah shvatljivo.

6 (Matej 14, 23)

7 (Knjiga Izlaska 16, 4)

8 (Knjiga Izlaska 16, 22-25)

4.4. Svi znamo ovo; nitko ne daje odgovor na nešto rečeno ako to ne razumije, je li tako?!

Zbog toga zaključujem da su slušaoci jako dobro znali o čemu Isus ovdje govori, i na kraju su odlučili odbaciti njegovo učenje.

4.5. Pod 2) Isus sebe većinom u Bibliji predstavlja s titulom Sin Čovječji, govorio sam u prošlosti tko je zapravo Sin čovječji: on je Kralj, on je Mesija, on je Krist. Sve su to nazivi koji opisuju onoga koji će Božjim kraljevstvom vladati vječno. Ali nije samo Isus imao tu titulu, svi kraljevi od kralja Davida, pa sve do Isusa su nosili titulu: Sin Čovječji.

4.6. Htio bih s vama otići malo u prošlost, u Davidov (Psalam 8).

Iako na prvu dolazimo do zaključka da David ovdje govori generalno o svakom ljudskom biću koje je postojalo i postoji – pod tim mislim: ljudi vladaju svim stvorenim, i morem, i zemljom, i nebom, i životinjama...vjerujem da David nije govorio generalno da je svako ljudsko biće okrunjeno da vlada. David govori o Sinu Čovječjem ovdje, on govori o kralju koji u ime Jahve vlada svim stvorenim. I tko bolji od Davida da piše takav (Psalam), on zna kako izgleda vladati u ime Jahvino, sam je to iskusio. I kroz taj proces odnosa između njega kao Sina Čovječjega i Jahve, shvatio je koliko je Bog velik, a koliko je čovjek malen nas prema Bogu. To ga je motiviralo da napiše (Psalam 8) kako bi izrazio svoje čuđenje; **Zašto bi tako veliki Bog uopće dao da netko osim njega vlada njegovom kreacijom.**

4.7. Iznad sam naveo da je to bio proces, pod proces mislim na ovo; David je bio običan pastir koji je živio u vrijeme politeizma. On i njegov narod su bili okruženi drugim narodima koji su isto vjerovali da njihovi kraljevi predstavljaju nebeskog boga kojeg oni štiju. Jahve u to vrijeme odlučuje stvarati odnos s Davidom i govori mu da će on njega predstavljati kao kralj, sin božji, sin čovječji, u zemlji izraelskoj koja je bila okružena poganskim narodima koji su imali svoje kraljeve, to jest svoje sinove božje. Drugim riječima, zbog vremena u kojem je živio David, on je razumio što Bog traži od njega. I tijekom svog kraljevanja David je shvatio da je Jahve najveći Bog od svih. A kako je to shvatio? Naime kroz nadnaravne događaje koje je Jahve vršio kroz Davidov život – gdje je pobjeđivao okolne narode, i njihove bogove, David postepeno dolazi do vjerovanja da je **Jahve Alfa i Omega stvorene realnosti**. Drugim riječima, David je znao da se nijedan bog ne može mjeriti s njegovim Bogom. Ali tu nije kraj, kada je David shvatio koliko je velik njegov Bog i da je on najjači Bog, u očima Davida on postaje još VEĆI. Kako to? **Zato što je takav Bog odlučio dati malenom krhkom ljudskom biću moć i vlast da bude samo malo manji od njega** - u smislu – da vlada njegovom realnosti. Kada je David to shvatio, zaljubio se u karakter Božji, to jest, počeo ga je intimno poznavati, i zbog toga, u očima Davida, Bog je postao još VEĆI.

4.8. Zašto vam ovo sve govorim? Jer Isus zna da njegov narod zna kralja Davida kroz Pismo, oni znaju da se kralj David ponizio pred Bogom kako bi stvarno upoznao Boga, i on sad njih poziva - dok sebe zove Sinom Čovječjim – da se ponize, da shvate kako njegovo učenje dolazi direktno od njihovog Boga. Drugim riječima, on njima govori ako vam je hrana važnija od mog učenja, onda vaše srce nije ponizno pred Bogom, a ako nije, ne možete nikada poznati Boga kako ga poznajemo ja i David. Naravno, nitko ne pozna Oca kao Isus Krist, ali, u ideji tko je Bog, da je on Bog koji nema problema uzvisti malo ljudsko biće kako bi imalo autoritet vladati nad svime što je On stvorio – su David i Krist na istoj razini.

4.9. Ok, idemo se vratiti u tekst, idemo vidjeti je li narod ponizna ili ponosna srca.

Nažalost vidimo po odgovoru naroda da su ponosna srca, oni traže još znamenja i pokvareno uspoređuju Mojsija s Isusom. Zašto kažem POKVARENO USPOREĐUJU?

Pred Isusom stoje njegovi učenici i narod koji već dobro poznaje Isusa, i pod tim mislim, oni znaju što on već duže vrijeme čini po Galileji u ime njihovog Boga. Čudesa koja on izvodi govore sami za sebe da je on onaj koji tvrdi da je.

4.9.1. Tako da nije problem u znamenjima na kraju, problem je u njihovom srcu koje je suočeno Isusovim učenjem da oni zapravo ne vole Boga...**oni vole sebe**. I kada je takvo srce suočeno istinom, ono se počinje izmotavati, ono počinje dolaziti do zaključaka koji ga uvjeravaju da je Isus netko koga ponosno srce ne bi trebalo slušati. „Naši očevi su jeli mannu u pustinji“, oni tom izjavom ovo govore Isusu ja vjerujem: „Ti si Isuse jučer nas nahranio s kruhom i ribom, i to je nevjerojatno, priznajemo, i zato smo te htjeli proglasiti kraljem, ali da te upitamo jednu stvar: Mojsije je hranio naše očeve manom četrdeset godina, a ti si nas nahranio samo jedanput, pa ako si veći od Mojsija zašto nas ne hraniš barem isto vrijeme koliko je Mojsije hranio naše očeve – tada ćemo ti vjerovati?!“

ISUS JE STAND-UP KOMIČAR

5. Narod pitanjem koje postavlja Isusu dokazuje da je njihovo srce ponosno i pokvareno, oni zapravo ne žele vjerovati Isusovim riječima. Teoretski govoreno, i da je Isus sljedećih četrdeset godina hranio narod, i nakon tih četrdeset godina upitao ih: „Da li sada vjerujete mom učenju?“ Oni bi ja vjerujem opet nešto novo tražili Isusa da učini – a sve kako bi ispunio njihove površne ovo zemaljske želje.

5.1. U očima naroda, Isus je kao i Stand-up komičar koji dođe na pozornicu i nasmijava publiku, i dok god to uspijeva, publika će oduševljeno pljeskati komičaru. Ali ako komičar ne uspije nasmijati publiku koja sjedi i sluša ga, publika će prestati pljeskati i početi će se rugati komičaru.

ZAKLJUČAK

6. Narod se počeo rugati Isusu svojim izjavama jer ih više nije nasmijavao, nemojmo biti kao narod i imati kriva očekivanja od Isusa, budimo ponizna srca, slušajmo njegovo učenje, i tada ćemo se zaljubiti u karakter Boga samoga, baš kao David i Isus.

6.1. U sljedećoj propovijedi ćemo nastaviti s Isusovim odgovorom koji je dao narodu nakon njihove izjave: „Što ti činiš da ti povjerujemo.“